Tribune goale la box!

Nu săriți „ca arși", tovarăși antrenori. Argumentul dv., că la meciul România — Anglia tribunele sălii Floreasca au fost arhipline, nu stă în picioare. Țineți seamă că era vorba de un meci internațional și că, de regulă, la confruntările de prestigiu spectatorii noștri ne-au obișnuit să ia cu asalt casele de bilete.

Față de reuniunile interne, mai ales cele de campionat (exceptînd, bineînțeles, finalele), există oare același interes, aceleași emoții pentru procurarea biletului în plus? Să recunoaștem că de o vreme încoace, galele din Capitală (îndeosebi) și cele din provincie nu mai sînt urmărite de un public atît de numeros. La întrecerile zonale din cadrul campionatelor individuale, dar mai cu seamă la disputele oferite anul trecut de campionatul republican pe echipe, numărul spectatorilor a scăzut în mod îngrijorător. Deseori, în sala Floreasca au luat loc doar 50—100 de amatori ai boxului. Explicația nu este greu de găsit. O bună parte dintre partide s-au desfășurat la un nivel submediocru; programele galelor n-au fost respectate întotdeauna de către organizatori (meciurile dintre selecționatele Argeș — Oltenia, Argeș — Dobrogea ș.a.); unii dintre boxeri au abandonat nejustificat după primul schimb de lovituri (în prima etapă a returului campionatului pe echipe au fost consemnate 15 abandonuri — multe dintre ele, de fapt, k.o.-uri, tot atunci înregistrîndu-se 10 neprezentări, 14 avertismente, 3 descalificări!). Să ne mai mirăm că spectatorii nu s-au mai înghesuit, în ultimul timp, la casele de bilete?

★

Cunoscînd explicația tribunelor goale, să vedem ce fac fruntașii boxului nostru, cei mai în măsură să învioreze activitatea pe ringuri și în săli. Ei bine, pugiliștii de valoare (Giju, Ciucă, Antoniu, Gruiescu etc.) sînt „păziți" cu străşnicie de antrenorii Popa și Nour, izolați de spectatori și de ceilalți boxeri. Desigur că „elita" nu stă degeaba, ci se pregătește asiduu în vederea viitoarelor confruntări internaționale. O face însă cu ușile închise, într-un deplin secret, cu căști de protecție și, ceea ce este mai de neînțeles, în compania unor parteneri care se antrenează tot în cadrul aceluiași lot. Elementul cel mai stimulativ — meciul — nu există.

Dar, numai cu antrenamente, fără meciuri publice, fără adversari din afara loturilor de joială. Pentru aceasta este însă nevoie de unele măsuri organizatorice. De mai mult spirit întreprinzător. Un lucru este cert. Amatorii boxului, îndeosebi cei din Capitală, au avut prilejul să vizioneze, de-a lungul anilor, meciuri de calitate la care și-au adus contribuția atît boxerii noștri fruntași, cît și unii de peste hotare. Prin forța lucrurilor, spectatorii au devenit mai exigenți, mai pretențioși. Ei nu mai sînt dispuși să fie martori ai unor partide de slabă factură, în care boxul, în adevărata sa accepțiune, este înlocuit deseori cu... luptele. Primim cu regularitate la redacție scrisori, în care unii dintre cititori, spectatori nelipsiți ai reuniunilor pugilistice, ne întreabă de ce sînt văzuți atît de rar pe ring boxerii fruntași? Ce-ar fi să le răspundă antrenorii? Pentru că ei sînt aceia, în primul rînd, care-i izolează pe boxeri, care preferă experimentele în eprubetă, în loc să-și verifice elevii în condiții cît mai apropiate de concurs. Dar federația de specialitate ce are de spus?

Există — fără discuție — posibilități de a trezi interesul spectatorilor nu numai pentru reuniunile internaționale, ci și pentru cele interne. Ar trebui însă mai mulți antrenori-organizatori entuziaști, de gale, de genul lui Mielu Doculescu, Gheorghe Preda, Ion Stoianovici sau Constantin Cionoiu, mai multă inițiativă. Experiența îndelungată a acestor antrenori, împletită cu dorința de afirmare a altora mai tineri, poate impulsiona activitatea pugilistică. Evident, trebuie organizate cît mai multe gale amicale, în programul cărora să figureze și 2—3 „perechi" din loturile reprezentative. Sînt destui pugiliști din afara acestor loturi care i-ar putea solicita la maximum pe senatorii de drept din echipele naționale. Și unii și alții ar avea de cîștigat de pe urma acestor meciuri. Mai mult. Forul nostru de specialitate ar putea solicita și boxeri de peste hotare, cu „cărți de vizită", care să evolueze pe ringurile din Capitală sau din provincie, în compania unora dintre pugiliștii noștri fruntași. Ar fi și în interesul organizatorilor: s-ar asigura astfel succesul de casă...

R. CALARAȘANU

— Măsura asta, nu îți face față. Cum ții în vață niște paralei, Cînd poți să-i scoți pe ring, în Capitală?

— Merci, să dele careva în ei?!...

Catren și desen de Al. Clenciu

Carnet la zi

● ÎNTRECEREA JUNIORILOR MICI CONTINUĂ! ● ÎNCEPE CAMPIONATUL INDIVIDUAL AL SENIORILOR ● „CUPA SPREAFICO", PRIMUL CONCURS INTERNAȚIONAL AL ANULUI ● PREGĂTIRI PENTRU „INTERNAȚIONALELE" DE SPADĂ ALE ROMÂNIEI

● Juniorilor bucureșteni — celor mici — le-a revenit cinstea de a inaugura concursurile de scrimă ale anului 1968.

Ce urmează să mai vedem în această lună?

Chiar la sfîrșitul săptămînii, juniorii mici vor fi din nou pe planșe. De data aceasta, spadasinii și sabrerii. Trebuie arătat aici că organizatorii (comisia de scrimă a orașului București) au făcut o derogare de la regulament, oficializînd întrecerile la toate probele. Aceasta, în intenția de a stimula participarea la probele de spadă și sabie, unde, în general, numărul concurenților este mai redus decît la floretă. Bineînțeles că posibilitatea unui trăgător de a fi prezent la startul mai multor probe vizează numai campionatul Capitalei. La finale se va respecta regulamentul, care nu îngăduie participarea unui trăgător, indiferent de categoria de clasificare sau de vîrstă, decît la o singură probă.

Reamintim că finalele pe țară ale juniorilor mici vor avea loc între 23—26 martie, la București.

● Tot în această lună vor începe și întrecerile campionatului național pentru seniori (individual), faza I. În București, unde numărul sportivilor depășește cifra de 200, concursurile se vor desfășura pe categorii de clasificare. În țară, în schimb, ele se vor organiza la toate categoriile, sistem tur-retur.

Seniorii bucureșteni vor intra în competiție în zilele de 20 și 21 ianuarie. Este vorba de floretiștii și floretistele de categoria a III-a și neclasificați. O săptămînă mai tîrziu (27—28) se vor întrece spadasinii și sabrerii.

În țară, prima fază a campionatului va începe la 15 ianuarie și va trebui să se încheie pînă la 30 martie. Se înțelege că fixarea unei asemenea perioade largi nu trebuie să însemne pentru secțiile de scrimă din țară concentrarea concursurilor către finele lunii martie...

● Primul concurs internațional de scrimă al anului va avea loc în zilele de 27 și 28 ianuarie, la Milano: întrecerile de spadă dotate cu „Cupa Spreafico". La acest concurs spadasinii noștri nu vor lua parte. Ei se pregătesc în prezent pentru cel mai mare concurs de spadă al sezonului — „internaționalele" României, programate la începutul lunii martie și la care se contează pe o participare dintre cele mai selecte (primele garnituri ale Uniunii Sovietice, Poloniei, Ungariei, Franței, Italiei și Suediei).

G. Ursovici (Progresul) și Gabriela Ștefănescu (I.C.F.), campioni ai Capitalei la juniori mici

Primul concurs de scrimă din acest an a aliniat la start — în sala de la Drept — trăgători de la categoria juniori mici, care și-au disputat titlul de campioni ai Capitalei (floretă băieți și fete).

Întrecerea băieților a fost, cum era și de așteptat, vie disputată, ea încheindu-se, după două turnee de baraj, cu victoria talentatului reprezentant al clubului Progresul, *Gabriel Ursovici*. Dar, Ursovici a avut de luptat din răsputeri pentru a-și asigura acest succes. Adversari: *Logan* de la Viitorul și *Meleca* de la I.C.F. După primul baraj, cei trei candidați la locul I realizează cîte o victorie. Are loc, deci, un al doilea turneu de baraj. De data aceasta, Ursovici reușește să-și întrecă ambii rivali, și pe Logan și pe Meleca, cu același scor: 5—3. (Nu trebuie uitat, însă, că în asaltul cu Meleca, Ursovici a fost condus cu 3—1 și numai cu un plus de efort a reușit să egaleze și, apoi, să puncteze decisiv. Clasament: 1. *Ursovici (Progresul)*, 2. *Logan (Viitorul)*, 3. *Meleca (I.C.F.)*, 4—6 (ex aequo): *Constantinescu (I.C.F.)*, *Angelescu (S.P.O.B.)*, *Cihodaru (Progresul)*, 7. *Fălticeanu (U)*, 8. *Taran (Viitorul)*.

Fetele și-au desemnat campioana în persoana *Gabrielei Ștefănescu* de la I.C.F. În ultimul (și cel mai disputat meci), ea a întrecut în totalul celor trei asalturi, 4—3, 2—4, 4—1, pe *Luminița Popescu*, colegă de club. Pentru locurile 3—4, *Bartoș* a terminat victorioasă, tot în trei asalturi, 4—1, 2—4, 4—3, în fața lui *Ostafi*. Ambele floretiste aparțin Viitorului. Pe locurile 5—8 (ex aequo): *R. Niculescu (Viitorul)*, *V. Draga (Șc. sp. 1)*, *D. Munteanu (Progresul)* și *E. Păcuret (Cl. sp. sc.)*.

Primul concurs al anului poate fi apreciat ca promițător ca valoare, marea majoritate a participanților și participantelor dovedind că au folosit în mod activ zilele vacanței de iarnă... *(t. st.)*.

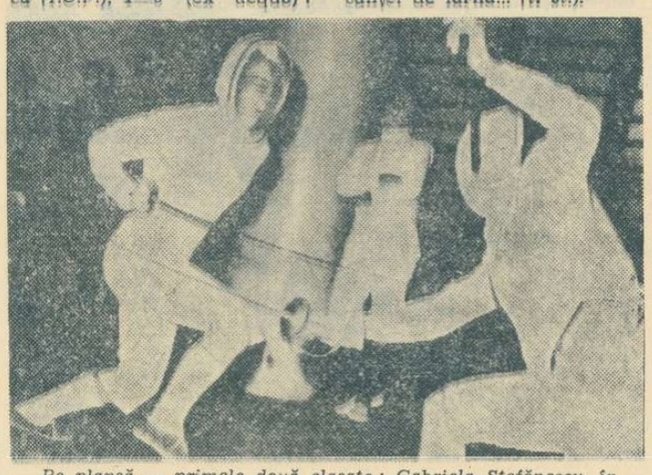

Pe planșă — primele două clasate: Gabriela Ștefănescu, în dreapta, cîștigătoarea concursului și Luminița Popescu.

În „Cupa F.R.H." Rapid (m) și Universitatea (f) învingătoare

Dinamo la a doua înfrîngere!

Fază din meciul Rapid—I.C.F., din cadrul „Cupei F.R.H."
Foto: V. BAGEAC

Performera etapei a V-a a „Cupei F.R.H." a fost, fără îndoială, tînăra echipă rapidistă care, în jocul cu formația Dinamo, a obținut o surprinzătoare victorie cu scorul de 21—18 (11—9). Ce-i drept, dinamoviștii au fost lipsiți de aportul a cinci jucători de bază (Moldovan, Samungi, Licu, Costache II și Nica) participanți la campionatul mondial studențesc, dar acest lucru nu diminuează cu nimic din meritul învingătorilor, care, în compania lui Moser, Lucian Popescu, Coman, au practicat un joc frumos, cu multe contraatacuri reușite și faze spectaculoase.

În urma acestui rezultat dinamoviștii și-au redus considerabil șansele de a cîștiga faza pe Capitală a „Cupei F.R.H.".

Autorii punctelor: Eremia Ovidiu (10), Balaurea (5), Carigoiu (2), Stănculescu (2), Chiru (2), Ghizelea, Ionescu, pentru Rapid și Moser (6), Schumann (3), Fabian (2), Dan Marin (2), Badea (2), Kuhn 2 și Coman, pentru Dinamo.

Întîlnirea feminină Universitatea — Progresul a fost așteptată cu interes, datorită valorii celor două echipe, în care evoluau jucătoare bine cunoscute ca Oțelea, Cîrligeanu, Leonte și Szőkö.

Victoria în această întîlnire a revenit studentelor cu scorul de 22—14 (8—10).

Jucătoarele de la Progresul au terminat în prima repriză, cu un avantaj de 2 goluri. După pauză, Universitatea a atacat dezlănțuit făcînd mat apărarea Progresului și obținînd astfel victoria la o diferență apreciabilă, dar pe deplin justificată după aspectul reprizei secunde. Au înscris: Furcoi (6), Cîrligeanu (3), Nicolae (3), Dobirceanu (3), Leonte (2), Szőkö (2), Dumitru (2), Marița pentru Universitatea și Oțelea (10) și Bogan (4) pentru Progresul.

Alte rezultate: Rafinăria Teleajen — Recolta (m) 25—13 (13—7), Politehnica — Institutul de Construcții (m) 34—17 (19—6).

STEAUA ȘI-A ADJUDECAT VICTORIA LA SCOR ÎN MECIUL RETUR CU H. B. DUDELANGE

(Urmare din pag. 1)

pe poarta consacrării — H. B. Dudelange. Așa cum dorise antrenorul și jucătorul de bază al echipei luxemburgheze, Marcel Kreuter („Am venit la București pentru a învăța. Și, după părerea mea, adversarii noștri sînt excelenți profesori."), jucătorii de la Steaua au făcut o adevărată demonstrație de virtuozitate, dîndu-le oaspeților o lecție practică care — presupunem — le va fi de folos în viitor. Ar fi greșit însă să se creadă că handbaliștii de la Dudelange au fost simpli spectatori. Ei au încercat, și au reușit uneori, să țină o demnă companie campionilor României. Edificator este și faptul că aici, în deplasare, au marcat mai mult decît în meciul tur. Au creat faze frumoase și unele goluri înscrise de Steines au fost chiar foarte spectaculoase. Că partida a plăcut o atestă și entuziastele aplauze adresate de public jucătorilor. Firește, beneficiarii principali ai răsplatei spectatorilor au fost jucătorii de la Steaua. Deși lipsiți de aportul a doi titulari — Gruia și Popescu, aflați în R. F. a Germaniei în lotul care participă la C.M. studențesc — ei au prezentat o echipă ceasornic, în care fiecare om a știut ce și cînd trebuie să facă. Păcat că Iacob s-a accidentat (la o cioc-nire involuntară cu unul din jucătorii oaspeți a părăsit terenul) fiindcă era într-o vervă deosebită. În 27 de minute marcase 4 din cele 15 goluri ale Stelei și, desigur, ar mai fi străpuns de multe ori apărarea lui Dudelange.

De la Steaua ne-au plăcut prin jocul combinativ și în viteză, prin șuturile-bombă și prin execuțiile de chinogramă Goran, Oțelea și Marinescu. Este greu să judeci echipa campioană după evoluția cu H. B. Dudelange. Nepunîndu-i probleme dificile de rezolvat, adversarul nu a solicitat-o și i-a permis să-și desfășoare jocul în voie. Să sperăm însă că acest „antrenament oficial" la va folosi, totuși, pentru evoluția în sferturile de finală ale „C.C.E." Și să sperăm, de asemenea, că Steaua va găsi mijloacele necesare (arsenalul său tehnic și tactic este atît de bogat!) încît să ne asigure în continuare satisfacții din ce în ce mai mari. Le-o dorim!

Hristache NAUM
Gheorghe RANGU

UNDE SE AFLĂ NATAȚIA ROMÂNEASCĂ PE SCARA VALORILOR INTERNAȚIONALE?

(Urmare din pag. 1)

Prozumenscicova, pe *Alain Mosconi* și *Francis Luyce*, pe *Semion Belit-Goiman*, *Frank Wiegand* și *Andrei Dunaev* și în linii mari am încheiat lista înotătorilor de pe continentul nostru, care pot emite pretenții la vreo medalie olimpică. Și aceasta, după un sezon în care europenii au înregistrat un progres evident la toate probele clasice.

În mai multe discuții purtate cu antrenori de renume sau cu ziariști de specialitate am căutat să desprindem cauzele care fac ca natația europeană să piardă într-un teren. Lucrul — la prima vedere — pare curios, pentru că mai în fiecare an, din țările cu o veche tradiție și cu posibilități materiale superioare de practicare a acestui sport răsar talente excepțional dotate, care pot rivaliza cu produsele „high-school"-urilor și universităților americane. Chiar și metodele de antrenament ale lui Jim Counsilman sau Peter Dalland au fost de mai mult timp preluate de către specialiștii din Europa. Atunci?

Lipsa concursurilor puternice în care prezența unor adversari de valoare să stimuleze pe recordmanii europeni, este una din principalele cauze. Două exemple: *Marc Spitz*, una din noile stele ale natației americane și *Frank Wiegand*, considerat în 1966 cel mai bun înotător de pe continent. În timp ce *Spitz*, care a luat startul timp de 9 luni în 37 de concursuri, unul mai tare decît celălalt, nu a pregetat să treacă Oceanul și să ajungă la Berlin, unde a realizat acel fabulos 55,7 la 100 m delfin, *Wiegand* nu a avut la dispoziție decît 2—3 concursuri, și acelea nu de cea mai mare importanță. Mai mult, o întîlnire între reprezentativele *U.R.S.S.* și *R.D. Germane*, care ar constitui punctul de atracție al unui sezon competițional în Europa echivalează, aproximativ, cu un meci între selecționatele a două puternice universități americane, programat cu o periodicitate săptămînală. Este clar că numai un campionat european (o dată la 4 ani) și cele cîteva întreceri interțări programate anual, oferă posibilități minime înotătorilor de a-și valorifica pe deplin talentul.

CEL MAI BUN AN AL NATAȚIEI ROMÂNEȘTI

Este un fapt evident, care nu pretinde prea multe argumentări. Niciînd istoria natației românești nu a cunoscut o asemenea avalanșă de recorduri (32 de seniori și 59 de juniori) și mai multe performanțe de talie europeană ca în 1967. *Georgeta Cerbeanu* (15 ani) cu 1:10,5 la 100 m delfin, *Agneta Șterner* (18 ani) cu 1:11,0 la 100 m și 2:38,1 la 200 m delfin, *Anca Andrei* (16 ani) cu 1:11,1 la 100 m spate, *Vasile Costa* și *Angel Șoptereanu* cu 69,9 la 100 m bras, *Adalbert Covaci* (17 ani) cu 2:18,6 la 200 m delfin sau *Vladimir Moraru*, cu 2:21,3 la 200 m mixt au fost figurile cele mai reprezentative din acest sezon. N-o putem omite din lista respectivă pe multipla campioană a țării, *Cristina Balaban*, care cu 1:09,2 (în bazin de 25 m) și 1:10,3 (50 m) la 100 m spate nu și-a spus încă ultimul cuvînt.

Progresul tinerilor înotători este general. La unele probe (100 m craul, și în special 200 m delfin băieți) mediile primelor 5 performanțe din acest an sînt superioare cifrelor aflate în dreptul recordurilor naționale existente în 1966! Saltul înregistrat are ca o primă explicație antrenamentul intens din timpul iernii trecute (pe uscat și în apă), la care au fost supuși majoritatea sportivilor fruntași. Rezultatele se datoresc însă și noii orientări a federației de specialitate, care, părăsind ideea angrenării celor mai bune elemente în concursuri de mîna a doua, unde se puteau obține victorii facile, a trimis speranțele natației noastre cu regularitate în cele mai grele confruntări.

Drumul pe care s-a pornit este fără doar și poate cel mai indicat. Cu posibilitățile existente (ne referim la cele materiale) în momentul de față nu trebuie să ne imaginăm că natația românească va avea într-un viitor apropiat o adevărată bază de masă, de unde să poată apare un număr sporit de performeri. Ca atare, va trebui și în continuare să ne axăm atenția asupra acelor sportivi cu mari perspective de progres, și în același timp, să asigurăm o creștere și dezvoltare normală mănunchiului de copii existent la ora actuală în secțiile de performanță, tinere speranțe care s-ar putea ridica la nivelul unor cifre de talie internațională.

Acest lucru nu va rezolva însă decît într-o mică măsură reducerea distanței (la unele probe, de ordinul secundelor și chiar minutelor), care ne mai separă de vîrfurile natației continentale, și în special, ale celei mondiale. Pentru că — s-o recunoaștem — cu toate eforturile depuse, recordurile și cele mai bune performanțe românești nu depășesc încă o valoare medie, și nu ne promit (deocamdată) locuri fruntașe în competițiile de mare anvergură. Dacă federația de specialitate nu se va ocupa îndeaproape de asigurarea celor mai bune condiții de pregătire pentru vîrfurile noastre sportive, pe de-o parte, și nu va folosi cu maximum de eficiență posibilitățile de angrenare a celor mai buni înotători în confruntările de mare importanță, pe de altă parte, progresul nu va fi mai rapid, mai substanțial. Să nu uităm de contraperformanța realizată de echipa noastră feminină la întîlnirea cu echipele Franței, Italiei și Spaniei de la Siracusa, datorită în mare măsură unui plan de pregătire comun greșit întocmit, ca și unei defectuoase selecții pentru echipa reprezentativă. Chiar și în alcătuirea calendarului internațional (cele mai importante acțiuni au fost îngrămădite pe distanța a numai 6 săptămîni), biroul federal a dovedit lipsă de experiență și o greșită orientare.

Să învățăm, deci, din greșelile comise, și fără să ne entuziasmăm prea mult de unele rezultate izolate, să continuăm drumul ales. El este fără îndoială spinos și va avea încă obstacole neprevăzute. Adversarii noștri se pregătesc cel puțin la fel de bine, astfel că efortul se cere dublat. Numai în felul acesta vom mai putea urca cîteva trepte pe scara valorilor internaționale!

ESTE VOLEIUL ROMÂNESC IN DECLIN?

— Discuție în temă cu ing. CAIUS MICULESCU —

Trăgător de temut, interlocutorul nostru de astăzi se numără, alături de Roman, Ponova, Rusescu, Nicolau ș.a. printre migăloșii artizani ai caligrafiilor măiestrite din cartea voleiului nostru: locul II la mondialele de la Paris (1956), locul I la campionatele mondiale Universitare (1957), locul II la europenele de la Praga (1958), locul III la mondialele de la Rio (1960) etc.

Retras din activitatea competițională în 1963, Caius Miculescu, inginer de profesie, se arată interesat ori de cîte ori este vorba de sportul căruia i-a dedicat mulți ani și nu mai puțină pasiune.

Amintindu-mi de corolarul de ieri — o, tempora! — am revenit la gustul amar lăsat de comportările dezamăgitoare ale voleiului la „europenele" din Turcia.

L-am atacat, deci, pe Caius Miculescu cu o bombă îngropată, nelăsîndu-i timp pentru... blocaj.

I. Se socotește tot mai des în ultimul timp că voleiul nostru masculin se află în impas. Vă numărați printre prozeliții acestei opinii sau considerați că prezentul declin ar fi doar un moment de „respiro", de regenerare într-un curs evolutiv firesc?

R. **Neîndoios că sîntem în declin. Într-un declin chiar îngrijorător. Și într-un fel anticipabil. Gîndiți-vă ce puține cadre se promovaseră în ultimul timp: dacă-i lăsăm de o parte pe Drăgan și Fieraru, ridicați în 1957, atunci de la momentul de „explozie" din 1960 — Schreiber, Smerecinski, Ganciu, Tîrlici, Udisteanu — n-ar fi prea multe nume de reținut.**

Dacă la asta adăugați o inexplicabilă lipsă de concentrare și de dăruire, o scădere a ambiției jucătorilor (întrebați-i dacă are vreunul un „jucător-model"!?) aveți un tablou mai complet al stagnării de astăzi. Și cînd zic lipsă de dăruire, mă gîndesc nu numai la efortul depus în timpul jocurilor, ci la tot mecanismul vieții unui sportiv de performanță. Sportul, adevăratul sport — și nu spun de loc o noutate — nu se poate face cu jumătate de măsură.

I. Cum vă explicați, totuși, că în timp ce locul ocupat în Turcia este nemulțumitor, Cupa campionilor zăbovește cu o obstinență unanim recunoscută numai pe malurile Dîmboviței?

Pentru iubitorii jocului cu mingea peste fileu, și nu numai pentru ei, numele din subtitlu este familiar. Debutant în tenisul de cîmp, unde i se întrezărea o carieră remarcabilă, Caius Miculescu a fost un prestigios voleibalist român, unul dintre „copiii teribili" ai epocii de aur a voleiului nostru. Prezent, fără întrerupere, mai bine de 10 ani în echipa națională, el are în palmares aproape 200 de meciuri sub onoarea tricolorului.

R. **Explicația este simplă: formațiile românești de club (Rapid, Dinamo și, poate, Steaua) sînt echipe „de meci", care se concentrează titanic pentru o întîlnire sau o serie scurtă. Carul național este mai dificil: datorită labilității caracterului unor jucători, echipa cade în turnee mai lungi, cînd repetarea eforturilor duce la sleirea sextetului în chiar partidele decisive.**

Îi amintesc epoca de glorie, de respect pentru voleiul românesc. Zîmbește.

R. Da, dar valoarea astăzi mai scăzută nu se datorează lipsei de talente. Doamne ferește! Luați exemplul lui Tănase, care cu nume lipsite de reverberație a creat o adevărată ECHIPĂ, foarte omogenă, cu o mare forță de joc.

E cert că sistemul introducerii mîinilor peste fileu la blocaj, permis în ultimii ani, a scăzut din randamentul echipelor noastre, ofensive prin excelență, și alci cred că și antrenorii au o parte din vină insistînd exagerat pe elementul forță (haltere etc.) în dauna subtilității în atac, a imaginației jucătorului pus să rezolve probleme inedite apărute la fileu.

De asemenea, preluarea cu două mîini, de jos, astăzi universal uzitată, nu a convenit pentru moment jucătorilor noștri, dotați în majoritate cu o digitație bună și obișnuiți să înceapă acțiunile de punctare din pasa a doua.

Se oprește brusc cu gîndurile alungate în trecut. Facem un schimb de amabilități, apoi trec la o lovitură... liftată.

I. Ce părere aveți despre jocul fetelor?

Tace, eminamente încurcat. Apoi se explică:

R. N-aș vrea să par lipsit de deferență la adresa sexului slab, dar sincer vorbind, cred că din 1956 n-am mai avut o adevărată echipă. Și cine știe...

Îmi iau rămas bun, lăsîndu-l aplecat peste planșeta la care tocmai lucra. La plecare, îi arunc o ultimă privire. Îl văd adîncit în gînduri, hoinărind, poate, pe străzile amintirilor legate de sportul iubit.

Traian IOANIȚOAIA

Reflecții de sezon...

(Urmare din pag. 1)

ar putea deveni concurenți. Capacitatea de cazare a Predealului se dovedește mereu depășită în sezon, ca și localurile de alimentație publică. Zeci, sute de oameni dorm în holuri de hotel sau de vile, pleacă (noaptea...) să-și încerce norocul în localități apropiate, unii se plimbă (tot noaptea) în așteptarea vreunei rezolvări.

Credem că unele soluții se pot găsi. Spre exemplu, descentralizarea taberelor de iarnă ale elevilor și studenților spre stațiuni mai puțin importante pentru turismul internațional sau pentru competițiile mari; apoi, îmbunătățirea sistemului de cazare în vile mici sau în campamente de mare capacitate, cu prețuri ceva mai accesibile; în sfîrșit, amenajarea de restaurante cu autoservire și de mare capacitate pentru perioadele sau orele de vîrf. Deocamdată avem impresia că, exceptînd unele grupuri de sportivi, de elevi sau de studenți (de obicei în vacanțele de iarnă), pentru cei ce se ocupă de asigurarea cazării și alimentației în stațiunile de munte, calendarul sportiv reprezintă un... mister. N-ar fi mai bine să se stabilească o legătură permanentă între „gazde" și organele sportive?